

ΑΔΕΡΦΟΙ ΓΚΡΙΜ

Παραμύθια
Επιλογή

Λογοτεχνικό κείμενο
Νηπιαγωγείο

ΑΔΕΡΦΟΙ ΓΚΡΙΜ
Παραμύθια

Ε Π Ι Λ Ο Γ Η

Τίτλος: Παραμύθια Επιλογή
Συγγραφέας: Αδερφοί Γκριμ

Ομάδα Εργασίας ΙΕΠ

Γιαννίκας Αθανάσιος, ΠΕ70, Σύμβουλος Α΄ (Συντονιστής και μέλος αρχικής και ανασυγκροτημένης ομάδας)
Βαρτζιώτη Βασιλική, ΠΕ02, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)
Δούμα Ελπίδα, ΠΕ60, Σύμβουλος Β΄ (μέλος αρχικής ομάδας)
Καραγιάννη Σοφία, ΠΕ70, Σύμβουλος Β΄ (μέλος αρχικής και ανασυγκροτημένης ομάδας)
Λαμπροπούλου Ελένη, ΠΕ60, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)
Μπίστα Πολυξένη, ΠΕ02, Σύμβουλος Α΄ (μέλος αρχικής ομάδας)
Τουρίμπαμπα Αγλαΐα, ΠΕ02, Σύμβουλος Β΄ (μέλος ανασυγκροτημένης ομάδας)

Απόδοση/Διασκευή: Γιάννης Σμυρνωτάκης
Επιμέλεια κειμένου: Ευγενία Παλαπάνογλου
Σχεδιασμός εξώφυλλου: Βάνα Ρουσιώτη
Εικονογράφηση: Arthur Rackham
Επιμέλεια έκδοσης: Μαρία Καρβέλα, Πέτρος Παπαπέτρος

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
Σπυρίδων Δουκάκης
Πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Το παρόν εκπονήθηκε με ευθύνη των Επιστημονικών Μονάδων Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών, του Τμήματος Β΄: Προγραμμάτων Σπουδών και Εκπαιδευτικού Υλικού του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής σύμφωνα με υπ΄ αρ. πρωτ. 145275/ΓΔ4/04-12-2024 (ΑΔΑ: 66ΦΨ46ΝΚΠΔ-Χ7Ρ) Υπουργική Απόφαση

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΔΕΡΦΟΙ ΓΚΡΙΜ

Παραμύθια

ΕΠΙΛΟΓΗ

Λογοτεχνικό κείμενο
Νηπιαγωγείο

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΣΜΥΡΝΙΩΤΑΚΗΣ

Περιεχόμενα

Ο πρίγκιπας βάτραχος	6
Η Σταχτοπούτα	18
Η Κοκκινοσκουφίτσα	34
Η Ωραία Κοιμωμένη	48

Ο πριγκίπας βάτραχος

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς που είχε μια μονάκριβη κόρη. Η πριγκίπισσα, που ξεχώριζε για την ομορφιά της, συνήθιζε να πηγαίνει στο πυκνό δάσος κοντά στο παλάτι, να κάθεται δίπλα σε μια δροσερή λιμνούλα και να παίζει με το χρυσό τόπι της. Αυτό ήταν το αγαπημένο της παιχνίδι. Το πετούσε στον αέρα και το ξανάπιανε καθώς έπεφτε.

Μια μέρα πέταξε το τόπι πολύ ψηλά και δεν κατάφερε να το πιάσει όταν έπεσε. Της ξέφυγε, αναπήδησε στο έδαφος αρκετές φορές και κατέληξε μέσα στη λιμνούλα. Η πριγκίπισσα το είδε που έπεσε στο νερό, αλλά γρήγορα το έχασε από τα μάτια της, γιατί το βάθος ήταν πολύ μεγάλο. Φοβήθηκε ότι έχασε για πάντα το χρυσό τόπι της κι άρχισε να κλαίει απαρνηγόρητη: «Αλίμονο!» είπε καθώς δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. «Αν μπορούσα να ξαναβρώ το τόπι μου, θα έδινα γι' αντάλλαγμα όλα τα ρούχα και τα κοσμήματά μου».

Μια φωνή ακούστηκε ξαφνικά και διέκοψε το κλάμα της: «Γιατί κλαις τόσο πικρά, πριγκίπισσά μου; Μήπως μπορώ να σε βοηθήσω;»

Η κοπέλα γύρισε ξαφνιασμένη και είδε έναν βάτραχο που είχε βγάλει το άσχημο κεφάλι του από το νερό. Η πριγκίπισσα κοίταξε απορημένη τον βάτραχο που μιλούσε με ανθρώπινη λαλιά.

«Τι μπορείς να κάνεις για μένα εσύ, ένας μικρός και σιχαμερός βάτραχος; Έπεσε στη λιμνούλα το χρυσό τόπι μου και δεν μπορώ να το βρω».

Ο βάτραχος φάνηκε για λίγο σκεπτικός: «Πριγκίπισσα, μπορώ να σε βοηθήσω. Δεν χρειάζομαι τα κοσμήματα και τα ωραία ρούχα σου. Θέλω μόνο να μ' αγαπάς και να μ' αφήσεις να ζήσω μαζί σου· να τρώω από το χρυσό πιάτο σου και να κοιμάμαι στο μαλακό κρεβάτι σου. Αν δεχτείς την πρότασή μου, θα σου φέρω πίσω το τόπι σου».

Τι ανοησίες λέει αυτός ο χαζός βάτραχος, σκέφτηκε η πριγκίπισσα. Πώς θα μπορούσε ν' αποχωριστεί το νερό και να ζήσει δίπλα μου σαν άνθρωπος! Από την άλλη όμως, ίσως καταφέρει να βρει το τόπι μου, γι' αυτό θα του πω ότι δέχομαι την πρότασή του. «Εντάξει, λοιπόν. Θα κάνω ό,τι επιθυμείς, αρκεί να μου το ξαναφέρεις», είπε στον βάτραχο.

«Ωραία! Θα βουτήξω στο νερό και σε λίγο θα είμαι κοντά σου μαζί με το τόπι σου», υποσχέθηκε ο βάτραχος. Πράγματι, έκανε μια βουτιά στα βαθιά, ενώ η πριγκίπισσα τον περίμενε να βγει.

Η ανυπομονησία της ήταν μεγάλη καθώς κοιτούσε την επιφάνεια του νερού. Η χαρά της όμως ήταν απεριγράπτη όταν λίγη ώρα αργότερα εμφανίστηκε ο βάτραχος με το τόπι στο στόμα του. «Σε παρακαλώ, δώσ' μου το», τον παρακάλεσε η πριγκίπισσα κατενθουσιασμένη που έβλεπε ξανά το αγαπημένο της παιχνίδι.

«Είμαι ευτυχισμένος που σε βλέπω χαρούμενη», είπε ο βάτραχος και άφησε το τόπι να κυλήσει προς το μέρος της. «Μην ξεχάσεις όμως την υπόσχεσή σου να με πάρεις μαζί σου», της θύμισε.

Η πριγκίπισσα ήταν τόσο χαρούμενη που κρατούσε και πάλι το χρυσό τόπι της, ώστε δεν σκέφτηκε στιγμή τον βάτραχο. Έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε για το παλάτι, ενώ ο βάτραχος φώναξε πίσω της:

«Στάσου, πριγκίπισσα! Πάρε με μαζί σου, μου το υποσχέθηκες». Όμως εκείνη συνέχισε να τρέχει χωρίς ν' ακούσει ούτε λέξη.

Την άλλη μέρα, την ώρα που η πριγκίπισσα έτρωγε στην τραπεζαρία με την οικογένειά της, άκουσε έναν παράξενο θόρυβο: πλιτς πλιτς! πλιτς πλιτς! Ήταν λες και κάποιος χοροπηδούσε στον διάδρομο. Η πριγκίπισσα έτρεξε αμέσως στην πόρτα της τραπεζαρίας. Την άνοιξε και είδε έκπληκτη μπροστά της τον παράξενο βάτραχο, τον οποίο είχε ξεχάσει. Η πριγκίπισσα κατατρόμαξε, έκλεισε γρήγορα την πόρτα και επέστρεψε ταραγμένη στο τραπέζι.

Ο βασιλιάς τη ρώτησε ανήσυχος τι συνέβη.

«Χθες το τόπι μου έπεσε στη λιμνούλα. Υποσχέθηκα σ' έναν βρομερό βάτραχο ότι, αν μου το έβρισκε, θα μπορούσε να ζήσει μαζί μου στο παλάτι. Πίστευα ότι δεν θα αποχωριζόταν ποτέ το νερό για να ζήσει σαν άνθρωπος. Τώρα είναι έξω από την πόρτα και επιμένει να μπει μέσα», εξήγησε η πριγκίπισσα.

Όσο μιλούσε η πριγκίπισσα, ο βάτραχος φώναζε έξω από την πόρτα: «Άνοιξέ μου, αγαπημένη μου πριγκίπισσα, θυμήσου την υπόσχεσή σου!»

Τότε ο βασιλιάς είπε στην κόρη του: «Έδωσες τον λόγο σου και πρέπει να τον κρατήσεις. Πήγαινε, λοιπόν, να του ανοίξεις και άφησέ τον να περάσει μέσα».

Τα λόγια του βασιλιά πατέρα της έβαλαν την πριγκίπισσα σε σκέψεις. Ένωθε πολύ μπερδεμένη! Δεν μπορούσε ν' αποφασίσει τι έπρεπε να κάνει. Όμως ο βάτραχος ήταν ακόμη εκεί έξω και ζητούσε από την πριγκίπισσα να του ανοίξει.

Τότε ο βασιλιάς είπε με αυστηρό ύφος στην κόρη του: «Μια πριγκίπισσα δεν αθετεί ποτέ την υπόσχεσή της. Τηρεί τον λόγο της με κάθε κόστος, ακόμα και με την ίδια τη ζωή της. Άνοιξε αμέσως την πόρτα και άφησέ τον να μπει μέσα».

Η πριγκίπισσα αναγκάστηκε να υπακούσει.

«Εντάξει, πατέρα», είπε απρόθυμα.

Με το που άνοιξε η πόρτα, ο βάτραχος μπήκε στην αίθουσα και πλησίασε στο τραπέζι. Στάθηκε δίπλα στην καρέκλα της πριγκίπισσας και της είπε: «Τώρα σήκωσέ με και βάλε με να καθίσω δίπλα σου».

Μόλις βρέθηκε στο κάθισμα, απαίτησε ν' ανέβει στο τραπέζι. Και δεν σταμάτησε εκεί! «Σπρώξε το χρυσό σου πιάτο κοντά μου για να φάμε μαζί», της ζήτησε.

Η πριγκίπισσα έκανε με βαριά καρδιά ό,τι της ζητούσε ο βάτραχος. Εκείνος έτρωγε μ' ευχαρίστηση και έδειχνε ν' απολαμβάνει την παρουσία του στο βασιλικό τραπέζι, ενώ η κοπέλα ένιωθε να πνίγεται με κάθε μπουκιά που έβαζε στο στόμα της. «Χόρτασα», είπε

σε λίγο ο βάτραχος, «αλλά τώρα νυστάζω και νιώθω κουρασμένος. Πήγαινε με στο δωμάτιό σου και ετοίμασε το πουπουλένιο κρεβάτι σου για να ξαπλώσουμε και να κοιμηθούμε». Όλη αυτή την ώρα ο βασιλιάς κοιτούσε έκπληκτος τον παράξενο βάτραχο.

Η πριγκίπισσα δεν άντεξε κι έβαλε τα κλάματα. Σιχαινόταν τον άσχημο βάτραχο που ήθελε να κοιμηθεί στο όμορφο, καθαρό κρεβάτι της. Και φυσικά δεν τολμούσε να τον αγγίξει. Όμως ο βασιλιάς τη μάλωσε και πάλι:

«Αυτός ο βάτραχος που τόσο σε απδιάζει σε βοήθησε όταν τον χρειαζόσουν. Δεν έχεις τώρα το δικαίωμα να τον περιφρονείς και να του φέρεσαι υποτιμητικά».

Τι να κάνει η πριγκίπισσα, έπιασε απδιασμένη τον βάτραχο και τον μετέφερε στην κρεβατοκάμαρά της. Τον άφησε σε μια γωνιά και ξάπλωσε στο κρεβάτι της. Όμως ο βάτραχος αμέσως παραπονέθηκε:

«Είμαι κουρασμένος και θέλω να κοιμηθώ αναπαυτικά όπως κι εσύ στο μαλακό σου κρεβάτι. Θα με ανεβάσεις δίπλα σου ή θα το πω στον πατέρα σου;»

Η πριγκίπισσα εξοργίστηκε ακούγοντας κι αυτή την απαίτηση. Έπιασε τον βάτραχο και τον πέταξε με όλη της τη δύναμη πάνω στον τοίχο.

«Να, για να μάθεις, σιχαμερέ βάτραχε», φώναξε θυμωμένη. Όμως μπροστά της δεν βρισκόταν πια ένας άσχημος βάτραχος, αλλά ένας πανέμορφος βασιλιάς.

Της εξήγησε πως μια κακιά μάγισσα τον μεταμόρφωσε σε βάτραχο και πως εκείνη κατάφερε να λύσει τα μάγια. Την κάλεσε, λοιπόν, στο βασίλειό του και της ζήτησε να γίνει γυναίκα του.

Την άλλη μέρα, όταν ο ήλιος ανέβηκε ψηλά στον ουρανό, μια υπέροχη άμαξα με οχτώ λευκά άλογα τους περίμενε στην αυλή. Δίπλα της στεκόταν ο Ερρίκος, ο πιστός ακόλουθος του βασιλιά. Είχε έρθει για να μεταφέρει την πριγκίπισσα και τον νεαρό βασιλιά στο βασίλειό του.

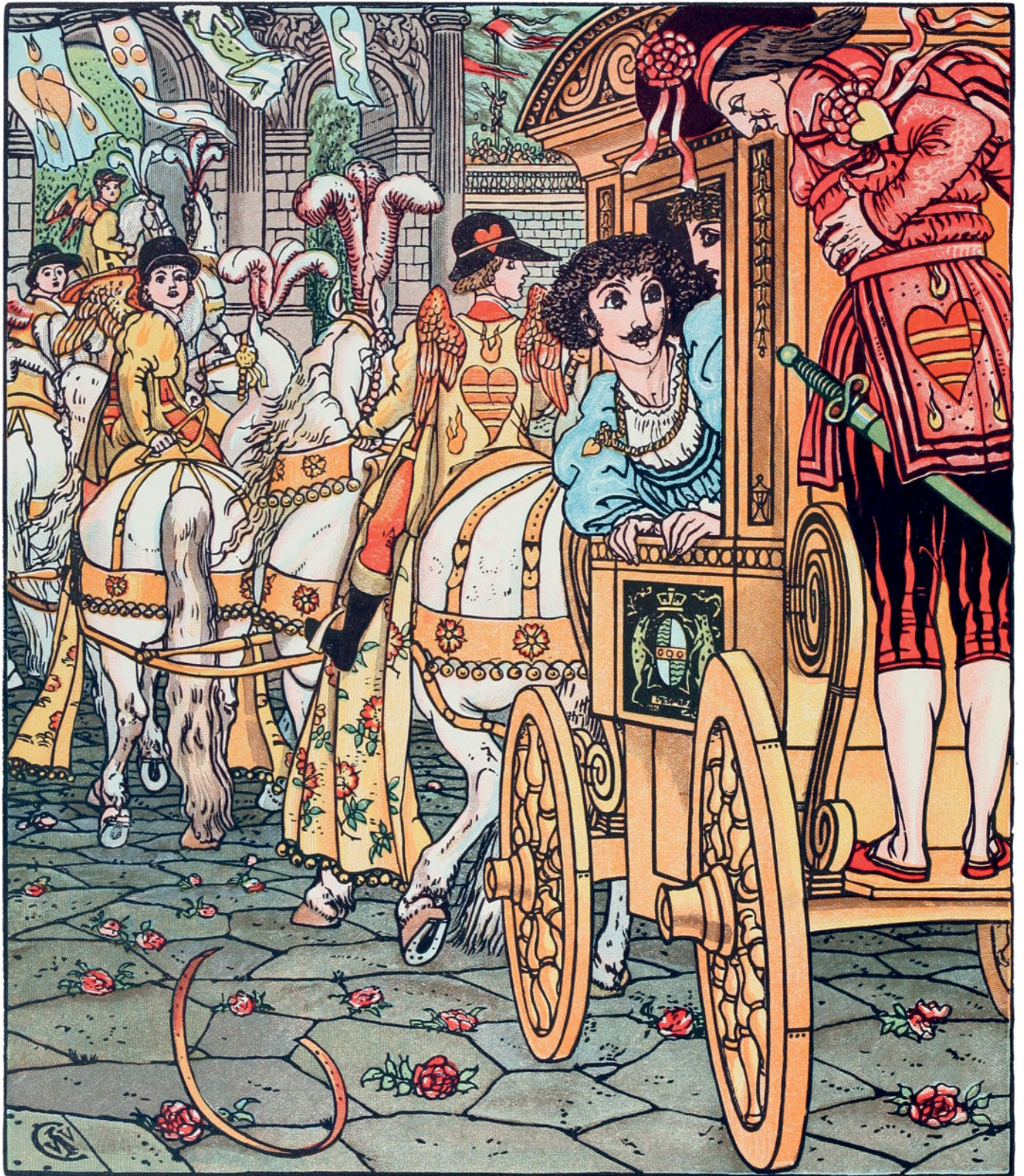
Είχαν προχωρήσει αρκετά, όταν ο βασιλιάς άκουσε έναν δυνατό θόρυβο στο πίσω μέρος της άμαξας, σαν να είχε σπάσει κάποιος τροχός της.

«Ερρίκο, έχουμε πρόβλημα;» ρώτησε τον πιστό ακόλουθό του. «Τίποτα ιδιαίτερο, βασιλιά μου. Έσπασε μια σιδερένια ταινία που είχα βάλει στην καρδιά μου για ν' αντέχει στον πόνο όσο έλειπες. Συνεχίζουμε τον δρόμο μας. Όλα είναι εντάξει», απάντησε ο Ερρίκος.

Ο Ερρίκος τούς βοήθησε ν' ανέβουν στην άμαξα γεμάτος χαρά. Ο κύριός του είχε ξαναγίνει επιτέλους άνθρωπος.

Μία μέρα κράτησε το ταξίδι τους. Οι υπήκοοι του βασιλιά, ευτυχισμένοι για την επιστροφή του, παρατάχθηκαν για να τον υποδεχτούν.

Ο βασιλιάς τους απουσίαζε πολύ καιρό και τώρα ήταν πάλι κοντά τους φέρνοντας μαζί του και μια όμορφη πριγκίπισσα. Μια λαμπρή γιορτή οργανώθηκε για τον γάμο τους, κι έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Η Σταχτοπούτα

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε μια όμορφη κοπέλα, ορφανή από μπετέρα. Ο πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε, αλλά για κακή της τύχη πέθανε κι αυτός. Έτσι, η κοπέλα ζούσε με τη μηριά της, που είχε δύο κόρες. Η μηριά της δεν τη συμπαθούσε καθόλου. Την κακομεταχειριζόταν και την ανάγκαζε να κάνει όλες τις δουλειές, σαν να ήταν η υπηρέτρια του σπιτιού.

Μόνο το βράδυ, όταν πια τελείωνε τις κουραστικές δουλειές, της επέτρεπαν να κουλουριαστεί δίπλα στο τζάκι της κουζίνας. Τα ρούχα της γέμιζαν στάχτες και γι' αυτό η άκαρδη μηριά και οι φρικτές κόρες της τη φώναζαν Σταχτοπούτα. Η δύστυχη κοπέλα ένωθε αβάσταχτη μοναξιά, θυμόταν τους γονείς της και τα μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο βασιλιάς οργάνωσε έναν χορό προς τιμήν του γιου του. Προσκάλεσε στο παλάτι όλες τις κοπέλες του βασιλείου του, για να διαλέξει ο πρίγκιπας τη μελλοντική σύζυγό του. Οι δύο αδερφές της έδωσαν εντολή να ετοιμάσει τα φορέματα, τα κοσμήματα και τα παπούτσια τους. Ενώ εκείνη προσπαθούσε να τις βοηθήσει να γίνουν πιο όμορφες, αυτές την κορόιδευαν για τα φτωχικά της ρούχα, με τα οποία βέβαια δεν θα μπορούσε να εμφανιστεί στον χορό. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, της έδωσαν κι άλλη δουλειά να κάνει όσο θα έλειπαν στο παλάτι.

Όταν η άκαρδη μπριά και οι άχαρες κόρες της έφυγαν, η Σταχτοπούτα γύρισε πικραμένη στην κουζίνα. Δεν μπορούσε ν' αντέξει άλλο τη σκληρή συμπεριφορά τους. Γονάτισε μπροστά στο τζάκι κλαίγοντας όταν, ξαφνικά, άκουσε ένα απαλό χτύπημα στην πόρτα της κουζίνας.

Η κοπέλα σηκώθηκε για να δει ποιος ήταν. Μια νεράιδα στεκόταν στο κατώφλι και της χαμογελούσε γλυκά.

«Γιατί κλαις, παιδί μου;» τη ρώτησε η νεράιδα.

Η Σταχτοπούτα τής διηγήθηκε θλιμμένη την ιστορία της.

Η κοπέλα σηκώθηκε για να δει ποιος ήταν. Μια νεράιδα στεκόταν στο κατώφλι και της χαμογελούσε γλυκά.

«Γιατί κλαις, παιδί μου;» τη ρώτησε η νεράιδα.

Η Σταχτοπούτα τής διηγήθηκε θλιμμένη την ιστορία της.

Η καλόκαρδη νεράιδα την άκουσε υπομονετικά κι έπειτα ζήτησε να της φέρει μια μεγάλη κολοκύθα και εφτά ποντικάκια. Με το μαγικό ραβδί της μεταμόρφωσε την κολοκύθα σε μια εντυπωσιακή άμαξα, τα έξι ποντικάκια σε έξι αγέρωχα άλογα και το έβδομο ποντίκι σε αμαξά. Μεταμόρφωσε και μια σαύρα σε καλοντυμένο υπηρέτη.

Έπειτα η νεράιδα άγγιξε με το ραβδάκι της τη Σταχτοπούτα, και τα φθαρμένα της ρούχα έγιναν ένα υπέροχο βραδινό φόρεμα. Τη στόλισε με ακριβά κοσμήματα και της έδωσε ένα ζευγάρι γυάλινα γοβάκια. Η Σταχτοπούτα ήταν τώρα πανέμορφη και λαμπερή.

Η νεράιδα όμως την προειδοποίησε: «Πήγαινε τώρα στον χορό, αλλά μην ξεχάσεις να επιστρέψεις προτού το ρολόι σημαίνει μεσάνυχτα, γιατί τότε τα μάγια θα λυθούν».

Η Σταχτοπούτα υποσχέθηκε στην καλή νεράιδα ότι θα γυρνούσε στην ώρα της και ξεκίνησε για το παλάτι.

Όλοι την κοίταζαν με θαυμασμό όταν εμφανίστηκε στην αίθουσα. Η κακιά μητριά και οι κόρες της την είδαν στον χορό, αλλά δεν την αναγνώρισαν και γι' αυτό η κοπέλα ήταν διπλά χαρούμενη.

Ο πρίγκιπας την είδε και μαγεύτηκε. Της ζήτησε να χορέψουν και δεν την άφησε στιγμή από τα μάτια του. Ξαφνικά το ρολόι του πύργου άρχισε να χτυπά δώδεκα.

Η Σταχτοπούτα ξεγλίστρησε τρομαγμένη από την αγκαλιά του πρίγκιπα και άρχισε να τρέχει προς την έξοδο. Έπρεπε να επιστρέψει στο σπίτι πριν από τα μεσάνυχτα. Μάταια εκείνος προσπάθησε να τη φτάσει. Η κοπέλα τού έγνεψε από μακριά χωρίς να του πει καν το όνομά της.

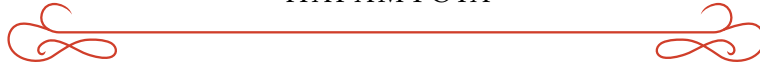

Για καλή της τύχη, η Σταχτοπούτα επέστρεψε στο σπίτι εγκαίρως και διηγήθηκε τα πάντα στην καλόψυχη νεράιδα. Ένωθε πραγματικά ευτυχισμένη για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια.

Η Σταχτοπούτα πρόλαβε να ευχαριστήσει τη νεράιδα προτού μητέρα και κόρες χτυπήσουν την πόρτα. Η κοπέλα τούς άνοιξε τρίβοντας τα μάτια της, για να δείξει ότι τάχα μόλις είχε ξυπνήσει. Οι δύο αδερφές δεν ήταν ευχαριστημένες, γιατί καμιά τους δεν είχε καταφέρει να χορέψει με τον πρίγκιπα.

Η Σταχτοπούτα προσπαθούσε να κρύψει τη χαρά της καθώς άκουγε τις δύο αδερφές να περιγράφουν τα θαυμαστά που είδαν στο παλάτι, και κυρίως να μιλούν για την πιο όμορφη κοπέλα που χόρευε όλη τη βραδιά με τον πρίγκιπα. Ήταν όμως πολύ κουρασμένες για να της πουν περισσότερες λεπτομέρειες, έτσι πήγαν να κοιμηθούν.

Την επόμενη μέρα γινόταν και πάλι χορός στο παλάτι. Ο πρίγκιπας αναζητούσε την κατάλληλη νύφη και οι δύο αδερφές ξαναφόρεσαν τα καλά τους για να δοκιμάσουν για άλλη μια φορά την τύχη τους. Είχαν μια ελπίδα ότι ο πρίγκιπας θα τις πρόσεχε.

Η Σταχτοπούτα κρυφάκουγε πίσω από την πόρτα τα σχέδιά τους και χαμογελούσε.

Εκείνο το βράδυ, ο πρίγκιπας δεν έφυγε ούτε στιγμή από το πλευρό της Σταχτοπούτας. Της έλεγε πόσο όμορφη και χαριτωμένη ήταν και τη ρωτούσε πώς τη λένε.

Η κοπέλα ήταν τόσο ευτυχισμένη και ανέμελη δίπλα του, που δεν θυμήθηκε την προειδοποίηση της νεράιδας. Όταν το ρολόι άρχισε να χτυπά δώδεκα, βιάστηκε να εξαφανιστεί από την αίθουσα πριν ακουστεί ο τελευταίος χτύπος.

Ο πρίγκιπας προσπάθησε να την ακολουθήσει, αλλά η κοπέλα είχε εξαφανιστεί. Πάνω στη βιασύνη της όμως της βγήκε το ένα γυάλινο γοβάκι.

Ο πρίγκιπας το μάζεψε πολύ προσεκτικά.

Η Σταχτοπούτα έφτασε στο σπίτι λαχανιασμένη, φορώντας ένα μόνο γυάλινο γοβάκι.

Ο πρίγκιπας ρώτησε τους φρουρούς στην πύλη του παλατιού αν είχαν δει να φεύγει μια όμορφη κοπέλα ντυμένη μ' ένα εντυπωσιακό φόρεμα. Κανείς δεν την είχε δει. Όλοι τους απάντησαν πως από το παλάτι βγήκε μόνο ένα κορίτσι με φθαρμένα ρούχα.

Οι δύο αδερφές επέστρεψαν μαζί με τη μητέρα τους στο σπίτι και διηγήθηκαν ξανά στη Σταχτοπούτα τι είχε συμβεί. Αυτή τη φορά όμως της είπαν ότι ο πρίγκιπας βρήκε το γυάλινο γοβάκι της μυστηριώδους κοπέλας και το παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή στη διάρκεια της υπόλοιπης νύχτας.

Την επόμενη μέρα, ο πρίγκιπας ανακοίνωσε ότι όλα τα κορίτσια του βασιλείου έπρεπε να το δοκιμάσουν. Εκείνη που θα της ταίριαζε ακριβώς το γυάλινο γοβάκι θα γινόταν γυναίκα του.

Οι απεσταλμένοι του πρίγκιπα ακολούθησαν τις εντολές του. Πήγαν σε όλα τα σπίτια και δοκίμασαν το γοβάκι στα πόδια των κοριτσιών που συνάντησαν.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Σταχτοπούτας, οι δύο αδερφές προσπάθησαν να το φορέσουν, αλλά δεν τα κατάφεραν, όσο κι αν στρίμωχναν τα μεγάλα τους πόδια μέσα στο γυάλινο γοβάκι.

Ένας από τους ανθρώπους του πρίγκιπα είδε την όμορφη νέα και της πρότεινε να δοκιμάσει το γοβάκι. Οι δύο αδερφές γέλασαν όταν το άκουσαν. Όμως εκείνος τους είπε ότι είχε εντολή να δοκιμάσει το γοβάκι σε κάθε κορίτσι του βασιλείου. Έσκυψε, λοιπόν, και το φόρεσε στο πόδι της Σταχτοπούτας χωρίς κόπο. Προς έκπληξη όλων, της ταιρίαζε απόλυτα.

Τότε η κοπέλα, λάμποντας από χαρά και συγκίνηση, φόρεσε και το άλλο γοβάκι που είχε φυλάξει.

Η μητριά και οι κόρες της αναγνώρισαν στο πρόσωπο της Σταχτοπούτας την πανέμορφη κοπέλα που είχαν δει να χορεύει με τον πρίγκιπα. Έπεσαν αμέσως στα πόδια της και την παρακαλούσαν να τις συγχωρήσει για τον άσχημο τρόπο με τον οποίο της φέρονταν όλο τον καιρό που ζούσε μαζί τους και για τις αμέτρητες φορές που την πρόσβαλαν.

Η Σταχτοπούτα τις συγχώρεσε χωρίς δισταγμό και τους είπε ότι ήθελε μόνο την αγάπη τους. Την επόμενη στιγμή εμφανίστηκε η νεράιδα και την άγγιξε με το ραβδί της. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων, τα κουρελιασμένα ρούχα της Σταχτοπούτας εξαφανίστηκαν. Οι απεσταλμένοι την οδήγησαν στον πρίγκιπα ντυμένη μ' ένα υπέροχο φόρεμα.

Ο πρίγκιπας και η Σταχτοπούτα παντρεύτηκαν σε μια λαμπρή τελετή. Η Σταχτοπούτα δεν κράτησε καμιά κακία στις δύο αδερφές και τους επέτρεψε να μείνουν στο παλάτι. Παντρεύτηκαν μάλιστα κι αυτές με δύο αξιωματούχους της Αυλής του βασιλιά.

Κι έτσι έζησαν αυτοί καλά
κι εμείς καλύτερα.

Η Κοκκινোসκουφίτσα

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα χωριουδάκι δίπλα στο καταπράσινο δάσος, ζούσε με τους γονείς του ένα χαριτωμένο κι αξιαγάπητο κοριτσάκι.

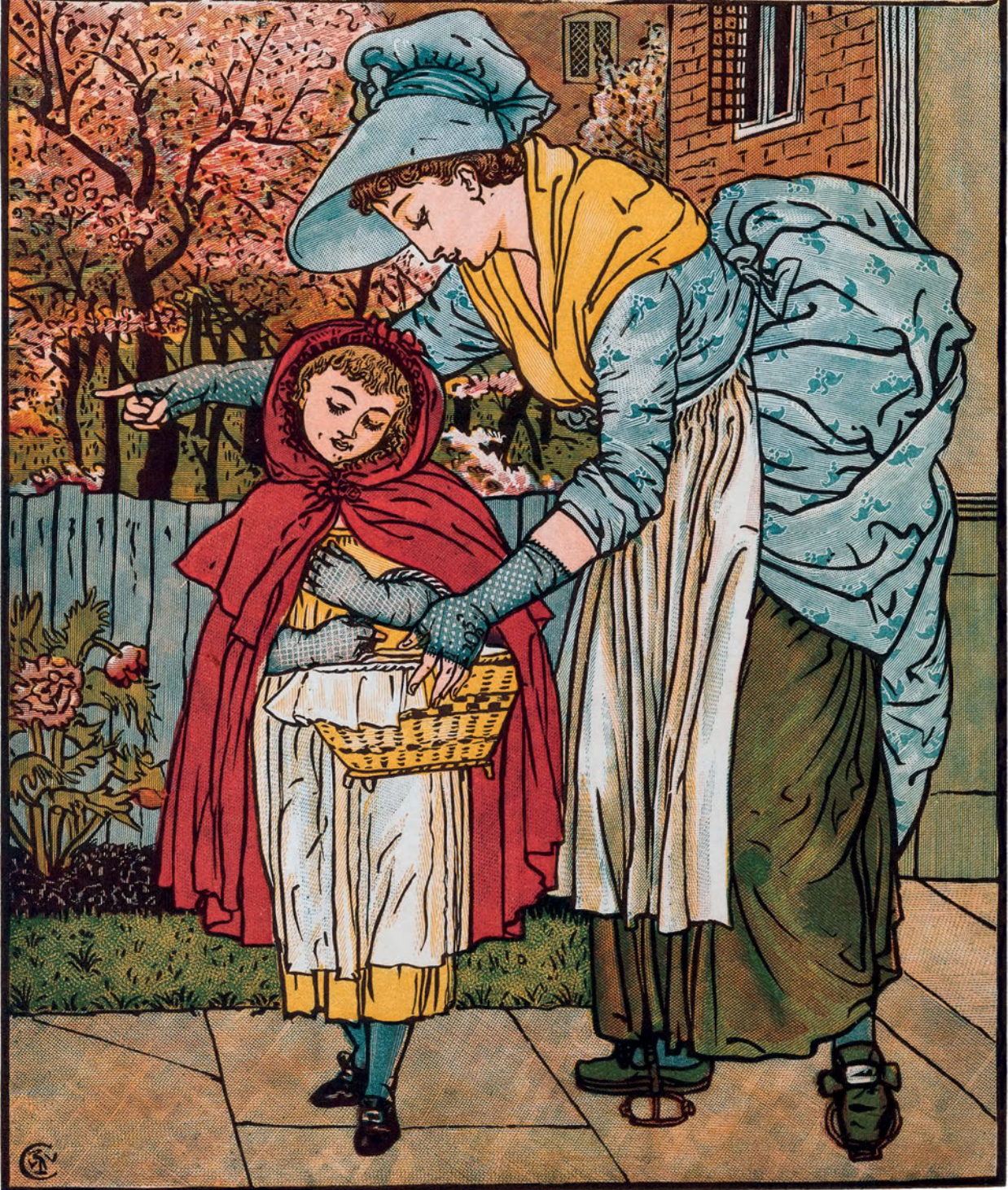
Οι γονείς του κι όλος ο κόσμος το αγαπούσαν πάρα πολύ, περισσότερο όμως απ' όλους η γιαγιά του. Είχε κάνει στην εγγονή της ένα ξεχωριστό δώρο. Της έραψε μια κάπα με κουκούλα από κατακόκκινο βελούδο,, που της ταίριαζε πολύ. Η μικρή δεν αποχωριζόταν την κάπα της, κι έτσι όλοι στο χωριό τη φώναζαν Κοκκινোসκουφίτσα.

Ένα πρωί τη φώναξε η μητέρα της και της είπε: «Κοριτσάκι μου, η γιαγιά σου είναι λίγο άρρωστη. Θα σου δώσω να της πας φρέσκο ψωμάκι, φαγητό, αυγά και λίγο μέλι». Η Κοκκινোসκουφίτσα πήρε το καλάθι με τα καλούδια. Ήταν χαρούμενη που θα έβλεπε την αγαπημένη της γιαγιά.

Λίγο πριν ξεκινήσει η Κοκκινোসκουφίτσα για το σπίτι της γιαγιάς, η μητέρα της τη συμβούλεψε: «Να προσέχεις στο δάσος. Μη σταματήσεις πουθενά για να παίξεις και μη βγεις από το μονοπάτι, γιατί μπορεί να πέσεις και να σπάσουν τα αυγά και το βάζο με το μέλι. Μη χαζεύεις στη διαδρομή και μη μιλήσεις με ξένους. Το δάσος κρύβει κινδύνους».

«Μην ανησυχείς, μανούλα. Θα προσέχω πολύ», υποσχέθηκε η Κοκκινোসκουφίτσα.

Αποχαιρέτησε τη μητέρα της και ξεκίνησε για το σπίτι της αγαπημένης της γιαγιάς, που βρισκόταν στην άλλη άκρη του πυκνού δάσους, δίπλα στο ρέμα.

Δεν πέρασε πολλή ώρα, και το κοριτσάκι περπατούσε στο μονοπάτι. Η μέρα ήταν ηλιόλουστη και φωτεινή. Η Κοκκινοσκουφίτσα τραγουδούσε και χόρευε στον δρόμο. Ξαφνικά, τράβηξε την προσοχή της μια όμορφη πεταλούδα που πετούσε από λουλούδι σε λουλούδι. Άρχισε να την κυνηγά, και τότε πρόσεξε πόσα αγριολούλουδα υπήρχαν γύρω της. Ήταν τόσο όμορφα, που σκέφτηκε να φτιάξει ένα ωραίο μπουκέτο για τη γιαγιά της.

Έτσι, η μικρούλα ξέχασε την υπόσχεση που είχε δώσει στη μητέρα της και απομακρύνθηκε από το μονοπάτι. Της άρεσε πολύ ο περιπάτός της στο καταπράσινο δάσος και δεν πρόσεξε την απειλητική σκιά που βγήκε μέσα από τα δέντρα και άρχισε να την ακολουθεί.

Η Κοκκινοσκουφίτσα συνέχισε τον δρόμο της, όταν ξαφνικά είδε έναν λύκο μπροστά της. Δεν τον φοβήθηκε καθόλου. Ούτε που της πέρασε από το μυαλό ότι το πλάσμα αυτό ήταν επικίνδυνο και θα μπορούσε να της κάνει κακό.

Ο παμπόνηρος λύκος άλλαξε τη φωνή του για ν' ακούγεται πιο φιλική κι ευγενική: «Καλημέρα, μικρούλα μου! Πώς σε λένε;» τη ρώτησε.

Η Κοκκινσκουφίτσα ξέχασε πως δεν έπρεπε να μιλά με ξένους.
«Καλημέρα, κύριε Λύκε. Με λένε Κοκκινσκουφίτσα», του απάντησε.

«Και τι γυρεύεις μόνη σου εδώ;» ρώτησε ξανά ο λύκος.

«Πηγαίνω να δω την άρρωστη γιαγιά μου, που μένει στην άλλη άκρη του δάσους, κοντά στο ρέμα», απάντησε γλυκά το κοριτσάκι.

«Και τι κουβαλās στο καλάθι σου;» συνέχισε ο λύκος. «Ψωμί, φαγητό, αυγά και μέλι, κύριε Λύκε», είπε αθώα η μικρούλα.

«Πού μου είπες ότι μένει η γιαγιά σου;» επέμεινε ο κακός λύκος για να σιγουρευτεί. «Κοντά στο ρέμα, στην άλλη άκρη του δάσους, στο σπιτάκι κάτω από τις τρεις βελανιδιές», είπε με αφέλεια η Κοκκινোসκουφίτσα, χωρίς να φαντάζεται τα πραγματικά του σχέδια.

Τι νόστιμες λιχουδιές η εγγονή και η γιαγιά! Πώς θα καταφέρω να φάω και τις δυο; αναρωτήθηκε ο παμπόνηρος λύκος κι άρχισε να καταστρώνει σχέδιο για να τις καταβροχθίσει.

«Δες πόσο υπέροχα αγριολούλουδα υπάρχουν εδώ», είπε στην Κοκκινোসκουφίτσα. «Η αγαπημένη σου γιαγιά θα νιώσει καλύτερα αν μαζέψεις τα πιο όμορφα από αυτά για να φτιάξεις το μπουκέτο σου».

«Έχετε δίκιο, κύριε Λύκε», είπε η Κοκκινোসκουφίτσα και συνέχισε να κόβει λουλούδια. Στο μεταξύ, ο λύκος πήρε το πιο σύντομο μονοπάτι για το σπίτι της γιαγιάς, ενώ η Κοκκινোসκουφίτσα ακολούθησε τον πιο μακρινό δρόμο. Έτρεχε ανέμελα πίσω από τις πεταλούδες κι έκοβε αγριολούλουδα. Περνούσε υπέροχα και είχε ξεχάσει την υπόσχεση που είχε δώσει στη μητέρα της.

Κάποια στιγμή κατάλαβε ότι είχε αργοπορήσει. Νομίζω ότι μάζεψα αρκετά λουλούδια, σκέφτηκε. Πρέπει να βιαστώ τώρα για να φτάσω στο σπίτι της γιαγιάς στην ώρα μου. Έτσι, ξαναπήρε το μονοπάτι που θα την οδηγούσε στον προορισμό της.

Την ίδια στιγμή ο λύκος είχε φτάσει κιόλας στο σπίτι της ηλικιωμένης γυναίκας. Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να το βρει. Η αφελής μικρούλα το είχε περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια.

Τοκ τοκ! χτύπησε την πόρτα.

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε η γριούλα. «Εγώ είμαι, γιαγιάκα, η Κοκκινοσκουφίτσα», απάντησε ο ψεύτης λύκος κάνοντας τη φωνή του λεπτή. Η γιαγιά καταχάρηκε μόλις άκουσε ότι η εγγονούλα της ήρθε να την επισκεφθεί.

«Ω, σ' ευχαριστώ που ήρθες, αγαπούλα μου! Έλα, πέρασε! Τράβα τον σύρτη και μπες μέσα. Ανησυχούσα μήπως σου συνέβη κάτι στο δάσος», είπε η γιαγιά πιστεύοντας ότι την πόρτα χτύπησε η αγαπημένη εγγονή της.

Στη στιγμή ο λύκος όρμησε μέσα στο σπίτι. Η καημένη η γριούλα τρόμαξε όταν τον είδε δίπλα στο κρεβάτι της αντί για τη μικρή Κοκκινოსκουφίτσα. Πριν προλάβει να ζητήσει βοήθεια, ο πεινασμένος λύκος την έκανε μια μπουκιά.

Με γεμάτη την κοιλιά του, ο πονηρός λύκος έκλεισε την πόρτα. Ύστερα έφαξε στην ντουλάπα της γιαγιάς για μια νυχτικιά. Τη φόρεσε, έβαλε και τον σκούφο της και πήδηξε στο κρεβάτι της. Ικανοποιημένος που όλα πήγαιναν καλά, χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα και περίμενε.

Η Κοκκινოსκουφίτσα δεν άργησε να χτυπήσει την πόρτα. Αμέσως ο λύκος τράβηξε τα σκεπάσματα πάνω από τη μουσούδα του. «Ποιος είναι;» ρώτησε γλυκαίνοντας τη φωνή του.

«Εγώ είμαι, γιαγιάκα», απάντησε το κορίτσι χωρίς να καταλάβει το παραμικρό.

«Γλυκιά μου εγγονούλα! Τράβα τον σύρτη και μπες μέσα. Έλα κοντά μου», είπε ο λύκος λεπταίνοντας τη φωνή του όσο μπορούσε. Η Κοκκινοςκουφίτσα προχώρησε παραξενεμένη προς το κρεβάτι.

«Γιατί, γιαγιά, η φωνή σου ακούγεται τόσο περίεργη;»

«Είμαι κρυωμένη, παιδάκι μου», απάντησε ο λύκος βήχοντας δυνατά.

Η Κοκκινσκουφίτσα συνέχισε ανυποφίαστη:
«Σου έφερα φαγητό, αυγά, ψωμί και λίγο μέλι, γιαγιά! Έκο-
ψα και λίγα αγριολούλουδα για σένα».

Όταν όμως πλησίασε στο κρεβάτι, κοντοστάθηκε ξαφνιασμένη. Η γιαγιά της φαινόταν πολύ διαφορετική μέσα στη νυχτική της.

«Γιατί, γιαγιάκα, έχεις τόσο μεγάλα αυτιά;» ρώτησε έκπληκτη. «Για να σ' ακούω καλύτερα, γλυκιά μου», απάντησε ο λύκος. «Και τα μάτια σου, γιαγιά μου, γιατί είναι τεράστια;»

«Για να σε βλέπω καλύτερα, μωρό μου», απάντησε πονηρά ο λύκος.

«Α, γιαγιά! Γιατί έχεις τόσο μεγάλο στόμα;» απόρησε η Κοκκινοσκουφίτσα.

«Για να σε φάω ευκολότερα, κοριτσάκι», είπε ο λύκος και άνοιξε το τεράστιο στόμα του για να την καταβροχθίσει.

Η Κοκκινοσκουφίτσα τρόμαξε όταν κατάλαβε ότι ο λύκος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι της γιαγιάς της. «Βοήθεια! Ο κακός λύκος θέλει να με φάει!» φώναξε, αλλά ήταν πολύ αργά. Ο λύκος την έκανε μια χασιά. Ύστερα, χορτάτος χώθηκε ξανά στο κρεβάτι κι αποκοιμήθηκε βαριά.

Για κακή του τύχη, όμως, ένας κυνηγός περνούσε έξω από το σπίτι της γιαγιάς και άκουσε το δυνατό ροχαλιτό του. Κατάλαβε αμέσως ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν θα μπορούσε να ροχαλίζει έτσι μια γλυκιά γριούλα. *Μήπως είναι άρρωστη; αναρωτήθηκε.*

Ο κυνηγός κρυφοκοίταξε από την πόρτα του δωματίου και είδε έκπληκτος έναν λύκο ξαπλωμένο στο κρεβάτι αντί για την ηλικιωμένη γυναίκα. Αμέσως κατάλαβε τι είχε συμβεί.

«Ο κακός λύκος έφαγε την καμμένη τη γιαγιούλα και τώρα κοιμάται χορτάτος. Πρέπει να τη βγάλω από την κοιλιά του», ψιθύρισε ο κυνηγός και πλησίασε το κρεβάτι.

Με το τσεκούρι του ο κυνηγός άρχισε ν' ανοίγει την κοιλιά του κοιμισμένου λύκου. Πρώτη η Κοκκινোসκουφίτσα πετάχτηκε έξω. «Αχ, πόσο πολύ φοβήθηκα εκεί μέσα! Πόσο σκοτεινά ήταν!» φώναξε. Στη συνέχεια, από την κοιλιά του λύκου βγήκε σώα και αβλαβής η γιαγιά της.

Ο κυνηγός θέλησε να δώσει ένα καλό μάθημα στον λύκο. Γέμισε με πέτρες την κοιλιά του και μετά την έραψε με βελόνα και κλωστή. Λίγο αργότερα, ο λύκος ξύπνησε και προσπάθησε να σηκωθεί για να φύγει από το σπίτι. Όμως ένιωσε ένα τρομερό βάρος στην κοιλιά του και σωριάστηκε νεκρός στο κρεβάτι.

Όλοι ήταν χαρούμενοι που η περιπέτειά τους είχε αίσιο τέλος. Τώρα πια ήταν σίγουροι ότι ο λύκος δεν θα έκανε κακό σε κανέναν. Η Κοκκινোসκουφίτσα υποσχέθηκε στη γιαγιά ότι δεν θα παράκουγε ποτέ τις συμβουλές της μητέρας της. Γιαγιά και εγγονή ευχαρίστησαν τον κυνηγό που τους έσωσε τη ζωή.

«Να είστε πιο προσεκτικές γιατί το δάσος κρύβει πολλούς κινδύνους», είπε ο κυνηγός και τις αποχαιρέτησε.

Η γιαγιά και η Κοκκινσκουφίτσα επέστρεψαν με ασφάλεια στο σπίτι της Κοκκινσκουφίτσας στο χωριό κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Η Ωραία Κοιμωμένη

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα που ήθελαν πολύ ν' αποκτήσουν παιδί. Πέρασαν τα χρόνια και η βασίλισσα γέννησε ένα κοριτσάκι. Χαρούμενος ο βασιλιάς, κάλεσε τις νεράιδες για να ευλογήσουν την κόρη του, την όμορφη Αυγή.

Όμως ο βασιλιάς πάνω στη χαρά του ξέχασε να καλέσει μία από τις δεκατρείς νεράιδες του βασιλείου, την πιο ηλικιωμένη και πιο κακότροπη απ' όλες. Όταν έμαθε ότι δεν την προσκάλεσαν στο παλάτι, θύμωσε πολύ και ορκίστηκε να εκδικηθεί τον βασιλιά που την αγνόησε. Έτσι, πήγε απρόσκλητη στη μεγάλη γιορτή για τη γέννηση της πριγκίπισσας, θέλοντας να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιό της.

Τη μέρα της λαμπρής γιορτής ήρθαν οι δώδεκα νεράιδες που προσκάλεσε ο βασιλιάς. Μία μία άρχισαν να ευλογούν το κοριτσάκι και να προσφέρουν τα δώρα τους. Όμως, πριν προλάβει να ευχηθεί η δωδέκατη νεράιδα, εμφανίστηκε εκείνη που δεν προσκλήθηκε και κοίταξε με μίσος το μωρό: «Την κατάρα μου να έχεις! Όταν γίνεις δεκαπέντε χρονών, θα τρυπηθείς μ' ένα αδράχτι και θα πέσεις νεκρή!» Ο βασιλιάς και η βασίλισσα τρόμαξαν ακούγοντας την κατάρα της.

Ο βασιλιάς ικέτευε τη γριά νεράιδα ν' αλλάξει γνώμη: «Σε παρακαλώ, μην καταριέσαι το μωρό μου. Τι κακό σου έκανα;»

Εκείνη όμως επέμενε: «Ξέχασες να προσκαλέσεις στη γιορτή εμένα, την παλαιότερη νεράιδα του βασιλείου! Είναι μεγάλη η προσβολή!»

Ο βασιλιάς κατάλαβε το λάθος του και της ζήτησε να τον συγχωρέσει: «Σου ζητώ συγγνώμη! Ξεχάστηκα πάνω στη χαρά μου. Μην το κάνεις αυτό στο παιδί μου!» Η γριά νεράιδα ήταν εξαγριωμένη κι έφυγε από το παλάτι χωρίς να δώσει σημασία στα παρακάλια του.

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα έτρεμαν για τη μοίρα της κόρης τους. «Καλές μας νεράιδες! Βοηθήστε το παιδί μας», τις παρακαλούσαν με δάκρυα στα μάτια. Και τότε μίλησε η δωδέκατη νεράιδα, που δεν είχε προλάβει να ευχηθεί:

«Δυστυχώς, την κατάρα της πιο παλιάς νεράιδας δεν έχω τη δύναμη να την ακυρώσω. Μπορώ όμως να την κάνω λιγότερο βαριά. Η κόρη σας δεν θα πεθάνει, αλλά θα κοιμηθεί βαθιά για εκατό χρόνια». Ο βασιλιάς την κοίταξε με αγωνία: «Και πώς θα ξυπνήσει;» ρώτησε απορημένος.

«Ένας όμορφος πρίγκιπας θα σπάσει την κατάρα για πάντα»,
αποκρίθηκαν όλες μαζί οι καλές νεράιδες.

Η Αυγή μεγάλωνε κι έπαιρνε όλες τις χάρες που της είχαν ευχηθεί οι νεράιδες. Ήταν πια μια όμορφη και ευγενική κοπέλα. Στο μεταξύ, ο βασιλιάς απαγόρευσε τη χρήση των αδραχτιών στο βασίλειο, για να προστατέψει την Αυγή από την κατάρρα.

Τη μέρα που η Αυγή θα έκλεινε τα δεκαπέντε της χρόνια, ζήτησε από τη μητέρα της να την αφήσει να κάνει μια βόλτα στους ψηλούς πύργους του παλατιού. Η βασίλισσα της έδωσε την άδειά της. «Πήγαινε», της είπε, «αλλά μην αργήσεις».

Η κοπέλα σεργιάνιζε στον ψηλότερο πύργο, όταν ξαφνικά βρέθηκε μπροστά σε μια πορτούλα. Την άνοιξε και μπήκε σ' ένα απομονωμένο καμαράκι, όπου καθόταν μια γριούλα και τύλιγε κλωστή σ' ένα αδράχτι. Κλεισμένη εκεί μέσα, δεν είχε ακούσει τη διαταγή του βασιλιά. Η Αυγή δεν είχε δει ποτέ κάτι παρόμοιο.

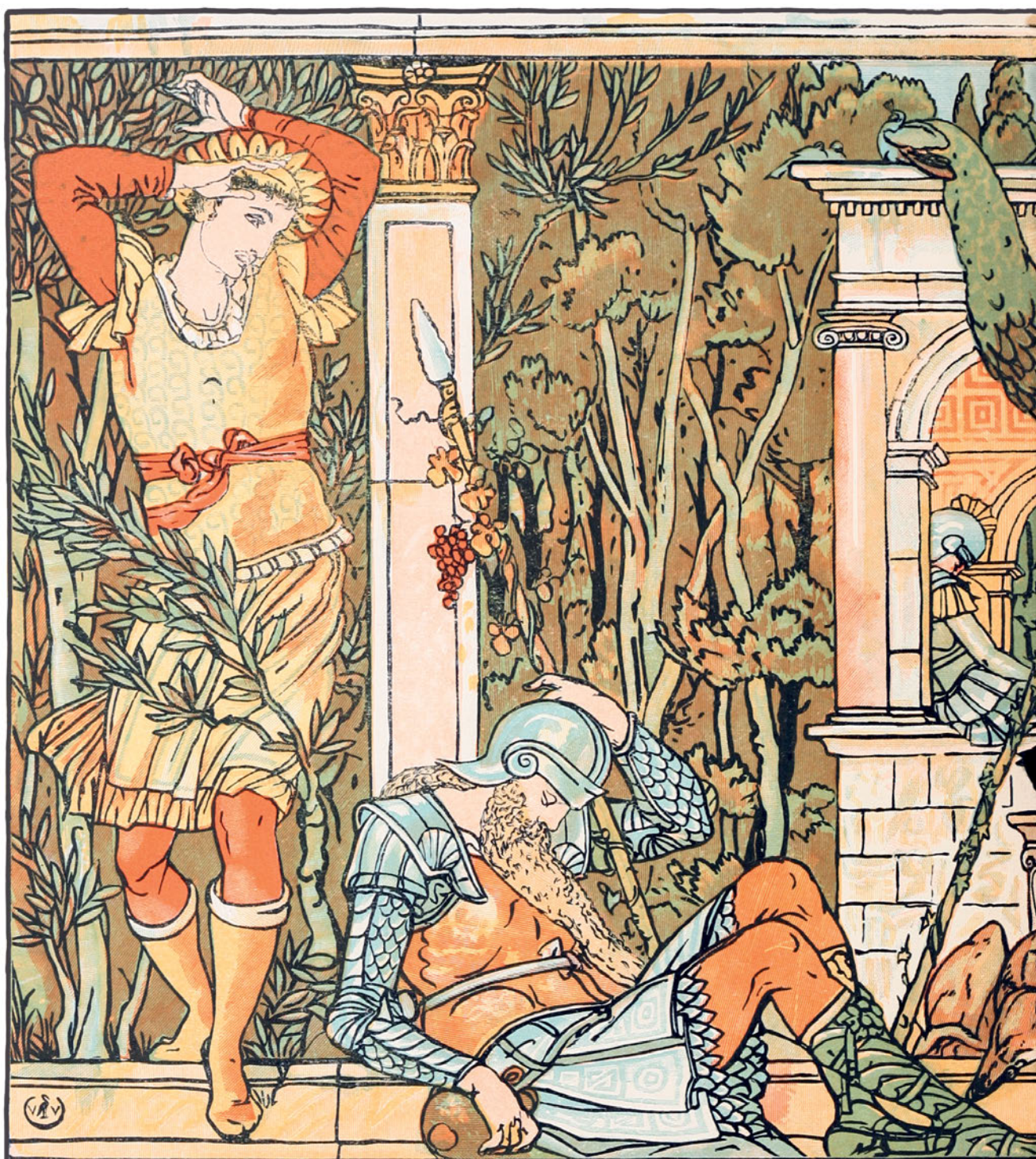
«Μπορώ να το κάνω κι εγώ;» ρώτησε ενθουσιασμένη την ηλικιωμένη γυναίκα. «Και βέβαια, κορίτσι μου!» αποκρίθηκε εκείνη.

Η πριγκίπισσα κάθισε κοντά στο αδράχτι, αλλά αμέσως μόλις το άγγιξε, τρουπήθηκε και σωριάστηκε στο πάτωμα. Η γριούλα κατατρόμαξε βλέποντάς τη να κοιμάται βαθιά. Η ηλικιωμένη γυναίκα κατέβηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο παλάτι για να αναφέρει τι είχε συμβεί στην πριγκίπισσα.

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα ανησυχούσαν για την κόρη τους. Είχε περάσει η ώρα, άρχισε να νυχτώνει και η Αυγή δεν φαινόταν πουθενά. Μόλις η γριούλα παρουσιάστηκε και τους έφερε την κακή είδηση, έτρεξαν μαζί της στον πύργο. Αναστατωμένη η βασίλισσα, έβαλε τα κλάματα όταν είδε την κόρη της πεσμένη στο πάτωμα να κοιμάται βαθιά. Μετέφεραν την Αυγή σε μια μεγάλη αίθουσα κι ο βασιλιάς κάλεσε τις καλές νεράιδες μήπως καταφέρουν με τα ξόρκια τους να ξυπνήσουν την πριγκίπισσα.

Οι νεράιδες έβαλαν τα δυνατά τους, αλλά τίποτα δεν άλλαξε. Τότε, μία από τις καλές νεράιδες πρότεινε στον βασιλιά: «Υπάρχει μια λύση, βασιλιά μου! Μπορούμε να κάνουμε ολόκληρο το βασίλειο να βυθιστεί στον ύπνο. Έτσι, όταν ξυπνήσει η Αυγή, θα βρει τα πάντα γύρω της όπως τα άφησε τη στιγμή που κοιμήθηκε».

Οι καλές νεράιδες δεν άφησαν κανέναν που να μην του κάνουν το ξόρκι. Σε κάθε σπίτι που πήγαιναν, οι άνθρωποι έπεφταν σε βαθύ ύπνο. Το βασίλειο απ' άκρη σ' άκρη ήταν πια σιωπηλό και δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος.

Κανείς δεν θα ξυπνούσε αν δεν ξυπνούσε και η Αυγή. Με τον καιρό, τα δέντρα και οι θάμνοι μεγάλωσαν και σκέπασαν το παλάτι. Ο θρύλος του κοιμισμένου βασιλείου και της Ωραίας Κοιμωμένης διαδόθηκε παντού.

Μια μέρα, έπειτα από εκατό χρόνια, ο πρίγκιπας ενός γειτονικού βασιλείου πήγε στο δάσος με τη συνοδεία του για να κυνηγήσει. Ιππεύοντας το άλογό του, θέλησε να φτάσει στην καρδιά του δάσους για να θαυμάσει την ομορφιά του. Έτσι, διέταξε τους στρατιώτες του να τον περιμένουν μέχρι να επιστρέψει.

Ένας ακόλουθός του έφερε αντίρρηση: «Πρίγκιπα, δεν πρέπει να προχωρήσεις μόνος σου τόσο βαθιά στο δάσος». Όμως εκείνος δεν τον άκουσε και συνέχισε την πορεία του. Κάλπαζε με το άλογό του θαυμάζοντας την πυκνή βλάστηση και τα πανύψηλα δέντρα.

Γρήγορα όμως χάθηκε και δεν μπορούσε να επιστρέψει εκεί που περίμεναν οι άντρες του. Λίγο πιο κάτω συνάντησε έναν χωρικό. «Έχασα τον δρόμο μου. Μήπως ξέρεις κάποιο μέρος για να περάσω τη νύχτα;» τον ρώτησε ο πρίγκιπας. «Εδώ κοντά είναι το κοιμισμένο βασίλειο», απάντησε ο χωρικός. «Θα βρεις σίγουρα κάπου να μείνεις, αλλά ούτε έναν άνθρωπο ξύπνιο να σου μιλήσει».

Ο πρίγκιπας ενδιαφέρθηκε να μάθει περισσότερα για το κοιμισμένο βασίλειο και ζήτησε από τον χωρικό να του πει την ιστορία του. Αυτός του διηγήθηκε πρόθυμα όλα όσα ήξερε για την Ωραία Κοιμωμένη, καθώς και για τον τρόπο που θα γλίτωνε από την κατάρα. Ο πρίγκιπας τον ευχαρίστησε και κάλπασε προς την κατεύθυνση του κοιμισμένου βασιλείου.

Από ένα ύψωμα κοίταξε την περιοχή γύρω του. Πάνω από τα δέντρα ξεχώριζαν οι ψηλοί πύργοι ενός όμορφου παλατιού. Ο πρίγκιπας ξεπεζέψε και περπάτησε προς τα εκεί. Δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος. Η σιωπή ήταν απόλυτη. Ο πρίγκιπας έφτασε πια έξω από την πύλη του παλατιού και είδε τους στρατιώτες να κοιμούνται βαθιά.

Προσπάθησε να τους ξυπνήσει, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η περιέργειά του για το κοιμισμένο βασίλειο μεγάλωσε, οπότε συνέχισε την εξερεύνηση.

Έμεινε άφωνος όταν μπήκε στο παλάτι και είδε τους φρουρούς και τους αυλικούς του βασιλιά ακίνητους σαν πεθαμένους. Προσπάθησε να τους ξυπνήσει, αλλά και πάλι δεν τα κατάφερε. Έμοιαζαν όλοι τους σαν αγάλματα.

Στην κουζίνα του παλατιού, ο πρίγκιπας βρήκε τον μάγειρα να κοιμάται δίπλα στο τζάκι όπου ακόμη έκαιγε η φωτιά. Πέρασε από πολλές αίθουσες και διέσχισε ατέλειωτους διαδρόμους. Πουθενά δεν συνάντησε κάποιον που να είναι ξύπνιος.

Όταν έπεσε η νύχτα, ο πρίγκιπας, κουρασμένος από την περιπλάνηση, αποκοιμήθηκε κι αυτός. Νωρίς το επόμενο πρωί, αποφάσισε να ξανακάνει μια βόλτα για να δει αν κάποιος είχε ξυπνήσει. Απ' όπου κι αν πέρασε, αντίκρισε μόνο κοιμισμένους ανθρώπους, όπως και το προηγούμενο βράδυ.

Συνεχίζοντας την εξερεύνηση, ο πρίγκιπας δοκίμασε να σκουντήσει έναν άντρα που κοιμόταν, μήπως και τον ξυπνήσει. Μάταιος κόπος!

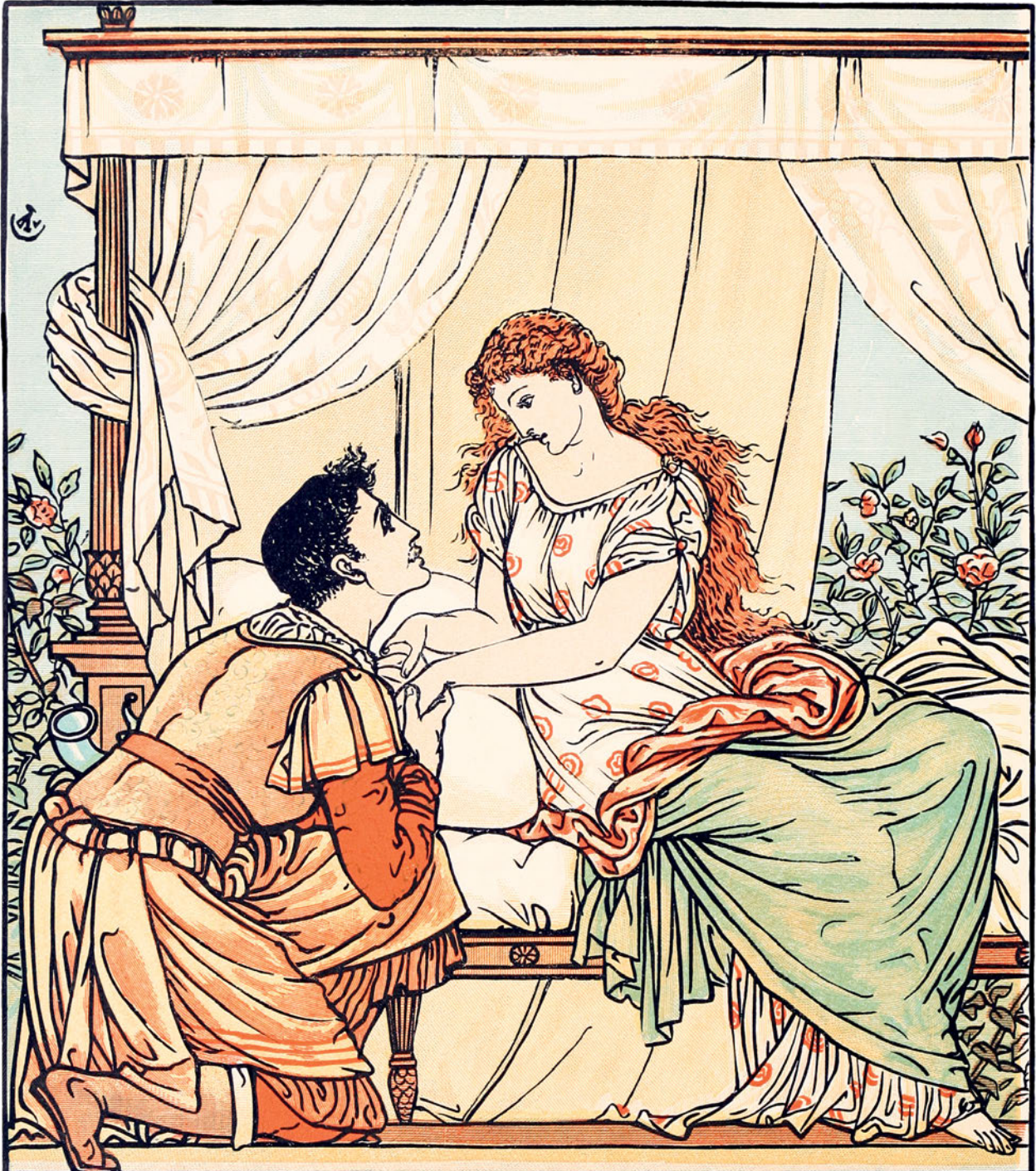

Ο πρίγκιπας δεν είχε πια καμιά αμφιβολία. Πίστεψε πραγματικά στον θρύλο του κοιμισμένου βασιλείου. Μακάρι να μπορούσα να κάνω κάτι για να τους ξυπνήσω, σκέφτηκε.

Συνέχισε να περιπλανιέται μέσα στο παλάτι, και τότε είδε την πριγκίπισσα. Κοιμόταν βαθιά μέσα σε μια υπέροχη αίθουσα. Θαμπωμένος από την ομορφιά της, ο πρίγκιπας πλησίασε για να τη δει από κοντά.

Η Αυγή ήταν τόσο όμορφη καθώς κοιμόταν γαλήνια, που ο πρίγκιπας δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό. Κάθισε δίπλα στο κρεβάτι της και έμεινε να κοιτά άφωνος το υπέροχο πρόσωπό της.

Για να εκφράσει τον θαυμασμό του, ο πρίγκιπας άγγιξε ευγενικά το χέρι της Ωραίας Κοιμωμένης, έσκυψε και το φίλησε απαλά.

Αμέσως η πριγκίπισσα αναστέναξε ελαφρά και άνοιξε έκπληκτη τα μάτια της. Ο πρίγκιπας σάστισε από τη χαρά του βλέποντάς τη να ξυπνάει.

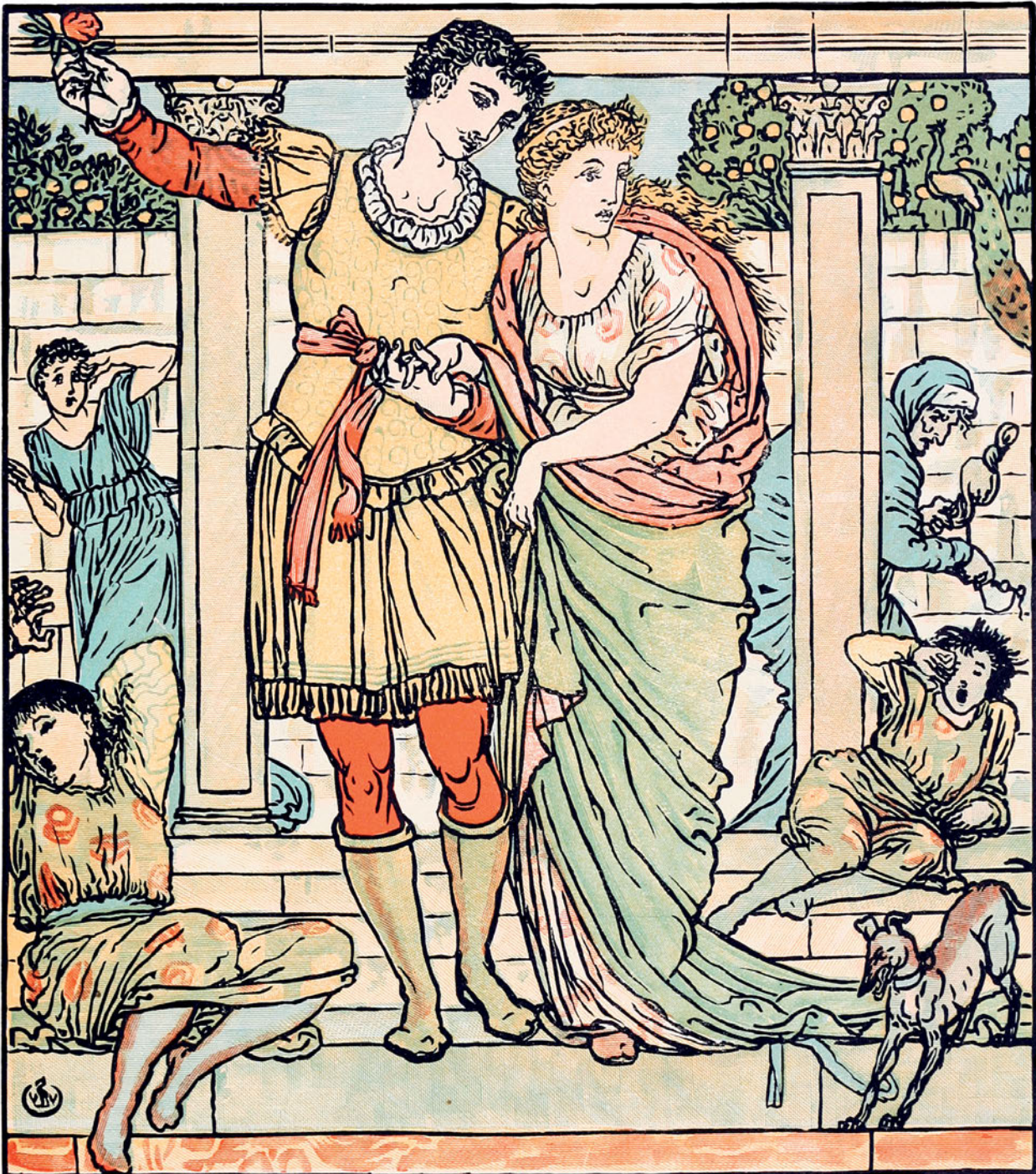
Η πριγκίπισσα χαμογέλασε τρυφερά στο όμορφο παλικάρι.

«Τι μου συνέβη;» ρώτησε σαστισμένη.

«Με το φιλί μου σε απάλλαξα από την κατάρα της γριάς νεράιδας», αποκρίθηκε ο πρίγκιπας και της εξήγησε όσα ήξερε για τον θρόνο της Ωραίας Κοιμωμένης.

Η πριγκίπισσα άκουγε έκπληκτη τη δική της ιστορία.

Στο μεταξύ, όλοι οι υπήκοοι του βασιλείου ξύπνησαν από τον βαθύ ύπνο τους και κοιτούσαν απορημένοι ο ένας τον άλλο χωρίς να μπορούν να εξηγήσουν τι τους είχε συμβεί. Ο πρίγκιπας ζήτησε το χέρι της Ωραίας Κοιμωμένης και οι γονείς της δέχτηκαν με χαρά και συγκίνηση την πρότασή του.

Μετά τον γάμο τους οι δυο νέοι πήγαν στο βασίλειο του πρίγκιπα κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Οι Αδερφοί Γκριμ

Ο Γιάκομπ Λούντβιχ Καρλ Γκριμ γεννήθηκε στο Χάναου της Γερμανίας στις 4 Ιανουαρίου 1785 και ο Βίλχελμ Καρλ Γκριμ στις 24 Φεβρουαρίου 1786. Μετά τον θάνατο του πατέρα τους μετακόμισαν στην πόλη Κάσελ, όπου φιλοξενούνταν από τη θεία τους, ώστε να φοιτήσουν στο γυμνάσιο. Στη συνέχεια σπούδασαν νομικά στο Πανεπιστήμιο του Μάρμπουργκ, ακολουθώντας τον δρόμο του πατέρα τους, που ήταν κι αυτός δικηγόρος.

Από μικρή ηλικία έδειξαν τεράστιο ενδιαφέρον για τις λαϊκές αφηγήσεις και παραδόσεις της Γερμανίας. Εκείνη την περίοδο υπήρχε έντονο ενδιαφέρον για παρόμοια έργα. Η συλλογή λαϊκών ποιημάτων των Λούντβιχ Άχιμ φον Άρνιμ και Κλέμενς Μπρεντάνο, που εκδόθηκε το 1805, αποτέλεσε κίνητρο για να αρχίσουν να συλλέγουν παραμύθια γύρω στο 1807. Βέβαια, είχε προηγηθεί περίπου έναν αιώνα πριν, το 1697, ο Γάλλος Σαρλ Περό, ο οποίος είχε εκδώσει μια συλλογή με παραμύθια με τον τίτλο *Ιστορίες της μαμάς μου της χίνας*.

Τα αδέρφια Γκριμ κατέγραφαν παραδοσιακές ιστορίες και αποτύπωναν στο χαρτί, όσο πιο πιστά μπορούσαν, την τεχνική και τις λέξεις που χρησιμοποιούσαν οι αφηγητές. Το ποιες πραγματικά υπήρξαν οι πηγές τους είναι αρκετά μυστηριώδες και δεν έχει απολύτως απαντηθεί, ωστόσο από αυτές εμπνεύστηκαν για να γράψουν περισσότερα από 200 παραμύθια, τα οποία σήμερα είναι γνωστά ως *Παραμύθια Γκριμ*. Ο πρώτος τόμος με 86 παραμύθια κυκλοφόρησε το 1812 και προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις, επειδή ορισμένα από αυτά θεωρήθηκαν ακατάλληλα για παιδιά. Ακολούθησαν άλλες 70 ιστορίες σε ένα δεύτερο τόμο, που εκδόθηκε το 1814. Μέχρι το 1857 εκδόθηκαν ακόμη επτά συλλογές παραμυθίων, που περιείχαν συνολικά 211 παραμύθια. Ανάμεσα σε αυτά υπάρχουν γνωστά παραμύθια, όπως η *Κοκκινোসκουφίτσα*, η *Χιονάτη* και οι *Επτά Νάνοι*, ο *Βασιλιάς Βάτραχος*, *Χάνσελ και Γκρέτελ*, *Ραπουνζέλ*, ο *γενναίος ραφτάκος*, η *Ωραία Κοιμωμένη*, *Σταχτοπούτα*, *Ο λύκος και τα εφτά κατσικάκια* και άλλα.

Μεταξύ του 1816 και του 1818 εξέδωσαν άλλο ένα σημαντικό έργο, τη *Γερμανική Μυθολογία*, με όλους τους θρύλους της προχριστιανικής Γερμανίας. Το 1829 τα δύο αδέρφια έγιναν βιβλιοθηκάριοι και καθηγητές στο Πανεπιστήμιο του Γκέτινγκεν. Ο Γιάκομπ ως φιλόλογος έδειξε

ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη μεσαιωνική λογοτεχνία και γλωσσολογία. Συνέταξε τη *Γερμανική Γραμματική*, έργο που ασχολούνταν με την ιστορική εξέλιξη των γερμανικών γλωσσών. Ο Βίλχελμ ασχολήθηκε περισσότερο με τη λογοτεχνική κριτική. Το 1837 απολύθηκαν από το Πανεπιστήμιο του Γκέτινγκεν επειδή διαμαρτυρήθηκαν μαζί με άλλους πέντε συναδέλφους τους κατά του βασιλιά Ερνέστου Αυγούστου Α΄, για την απόφασή του να καταργήσει το φιλελεύθερο σύνταγμα του βασιλείου του Αννόβερου.

Το 1840 ο βασιλιάς Φρειδερίκος Γουλιέλμος Δ΄ της Πρωσίας τους κάλεσε στο Βερολίνο, όπου έγιναν μέλη της Βασιλικής Ακαδημίας Επιστημών. Ξεκίνησαν να εργάζονται για τη δημιουργία ενός τεράστιου ιστορικού λεξικού, το οποίο άφησαν ημιτελές, καθώς ο Βίλχελμ πέθανε το 1859 και ο Γιάκομπ το 1863. Το έργο τους ολοκληρώθηκε από μεταγενέστερους ερευνητές, το 1961.

Τα παραμύθια των αδελφών Γκριμ έχουν μεταφραστεί σε 160 γλώσσες, ενώ πολλά από αυτά αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για θεατρικά έργα και κινηματογραφικές ταινίες.

Η Δωροθέα Φίμαν μοιράζεται τις ιστορίες της με τους αδελφούς Γκριμ, πίνακας του 19ου αιώνα από τον Λούις Κατσεστάιν. Η Δωροθέα Φίμαν, μια μεσήλικη αγρότισσα, από την περιοχή του Κάσελ, ήταν μία από τις υποτιθέμενες αφηγήτριες παραμυθιών που συνέλεξαν οι Γκριμ. Μία ακόμη αφηγήτρια ήταν και η Μαρί Χάσενπφλουγκ, η οποία, ως γαλλόφωνη, είχε διαβάσει τα παραμύθια του Περό και τα χρησιμοποίησε ως πηγή για τις δικές της αφηγήσεις.

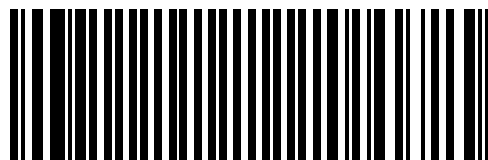
Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία.

Το παρόν βιβλίο σύμφωνα με τις Υπουργικές Αποφάσεις 142611/ΓΔ4 – 28/11/2024 και 145275/ΓΔ4 – 04/12/2024 θα διανεμηθεί δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία της χώρας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, άνευ γραπτής άδειας σύμφωνα με τη νομοθεσία περί προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων.

Κωδικός Βιβλίου: 0-10-0254
ISBN 978-960-06-6489-8

(01) 000000 0 10 0254 6